

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 22. září 2025 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Kantora a soudců Mgr. Kamily Elsnicové a Mgr. Davida Protivy odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], [datum narození], proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 5. 2025 č. j. 97 T 14/2023-942 a rozhodl

takto:

Z podnětu odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] se napadený rozsudek zrušuje podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu pouze ve výroku o trestu.

Podle § 259 odst. 3 trestního řádu se v rozsahu tohoto zrušení znovu rozhoduje tak, že obžalovaný

[jméno] [příjmení],

[datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa], nyní ve výkonu trestu odnětí svobody v jiné trestní věci ve Vazební věznici Litoměřice,

se odsuzuje

za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 4 písm. a) trestního zákoníku, jímž byl uznán vinným napadeným rozsudkem, dále za přečin přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 1 trestního zákoníku, kterým byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 6. 2024 č. j. 97 T 14/2023-736, a za přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, kterým byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Lounech ze dne 5. 12. 2023 č. j. 15 T 179/2023-174,

podle § 283 odst. 4 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 10 (deseti) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku se ohledně obžalovaného současně zrušuje výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Lounech ze dne 5. 12. 2023 č. j. 15 T 179/2023-174, který nabyl právní moci téhož dne, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

Jinak – tedy ve výroku o vině, ve výroku o náhradě majetkové škody a ve výroku o náhradě nemajetkové újmy – zůstává napadený rozsudek beze změn.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále také jen, „soud prvního stupně“) byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným zločinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 4 písm. a) trestního zákoníku na tom skutkovém základě, že

1.

v přesně nezjištěné době předcházející dni 22. 11. 2022 do 23.30 hodin u vchodu objektu Velká Osada čp. 620 [obec], okres [okres], neoprávněně opatřil osobě [jméno] [příjmení], [datum narození], přesně nezjištěné množství, nejméně však 3 až 5 gramů psychotropní látky drogy metamfetaminu, tj. pervitinu, a to výměnou za přesně nezjištěné množství sušiny omamné látky konopí, tj. marihuany, přičemž [jméno] [příjmení] si dne 22. 11. 2022 většinu tímto způsobem získané drogy ve svém bydlišti orálně aplikoval v pití, kdy dne 22. 11. 2022 ve 23.30 hodin došlo k jeho úmrtí, přičemž příčinou smrti bylo selhání srdce při intoxikaci pervitinem, kdy ve vzorku krve poškozeného byl prokázán metamfetamin ve vysoké toxické koncentraci 9,957 mg,

2.

v přesně nezjištěné době od 11. 2. 2019 do 30. 6. 2020 a od 29. 1. 2021 do 22. 2. 2021 a od 24. 8. 2021 do 31. 10. 2022 na různých přesně neustanovených místech v Podbořanech, okres [okres], s úmyslem získat finanční prostředky prodejem psychotropní látky, v přesně nezjištěném počtu případů, nejméně však v 10 případech, neoprávněně opatřil osobě [jméno] [příjmení], [datum narození], přesně nezjištěné množství psychotropní látky drogy metamfetaminu, tj. pervitinu,

3.

v přesně nezjištěné době od léta 2022 do 21. 3. 2023 na různých přesně neustanovených místech v Podbořanech, okres Louny, s úmyslem získat finanční prostředky prodejem psychotropní látky, v nejméně 5 případech neoprávněně opatřil osobě [jméno] [příjmení], [datum narození], přesně nezjištěné množství, nejméně však vždy 0,5 až 1 gram psychotropní látky drogy metamfetaminu, tj. pervitinu, a to při ceně nejméně 1 100 Kč za 1 gram drogy, kdy tímto způsobem mu neoprávněně opatřil nejméně celkem 3 gramy psychotropní látky drogy metamfetaminu za celkovou finanční částku nejméně 3 300 Kč,

4.

v přesně nezjištěné době od začátku měsíce září 2022 do konce listopadu 2022 ve svém bydlišti na adrese Práteleství čp. 763 v Podbořanech, okres Louny, s úmyslem opatřit jinému psychotropní látku, v nejméně 4 případech neoprávněně zdarma opatřil osobě [jméno] [příjmení], [datum narození], přesně nezjištěné množství, nejméně vždy však 0,2 gramu psychotropní látky drogy metamfetaminu, tj. pervitinu, kdy tímto způsobem jí neoprávněně opatřil nejméně celkem 0,8 gramu psychotropní látky drogy metamfetaminu,

a shora uvedeného protiprávního jednání se dopustil, přestože metamfetamin je jako psychotropní látka uvedena v příloze č. 5 k nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamech návykových látek, které podle § 44c zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách a o změně některých dalších zákonů, stanoví seznamy omamných a psychotropních látek, a dále je zařazen do Seznamu II Úmluvy o psychotropních látkách (vyhláška č. 62/1989 Sb.), přičemž k jakémukoliv zacházení či nakládání s touto psychotropní látkou nemá a nikdy neměl žádné oprávnění.

2. Za trestněprávní jednání, jímž byl takto uznán vinným, dále za přečin přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 1 trestního zákoníku, kterým byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 6. 2024 č. j. 97 T 14/2023-736, a sbíhající se přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, kterým byl pravomocně uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Lounech ze dne 5. 12. 2023 č. j. 15 T 179/2023-174, prvostupňový soud uložil obžalovanému podle § 283 odst. 4 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku souhrnný trest odnětí svobody v trvání jedenácti let, pro jehož výkon byl obžalovaný podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. V návaznosti na skutečnost, že šlo o trest souhrnný, došlo současně podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku ke zrušení výroku o trestu z označeného rozsudku Okresního soudu v Lounech, jakož i všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

3. Daný rozsudek obsahuje rovněž výrok o náhradě majetkové škody a náhradě nemajetkové újmy. Soud prvního stupně podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložil obžalovanému povinnost zaplatit poškozené [příjmení] zdravotní pojišťovně České republiky jako náhradu majetkové škody částku 2 693 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 14,75 % z této částky ode dne 22. 2. 2024 do zaplacení. Se zbytkem svého nároku byla označená zdravotní pojišťovna podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Dále prvostupňový soud podle § 228 odst. 1 trestního řádu zavázal obžalovaného k povinnosti zaplatit jako náhradu nemajetkové újmy způsobené trestným činem částku 500 000 Kč poškozené [jméno] [příjmení], částku 500 000 Kč poškozenému [jméno] [příjmení] a částku 500 000 Kč poškozenému [jméno] [příjmení].

4. Proti danému rozsudku podal obžalovaný [jméno] [příjmení] prostřednictvím svého obhájce v zákonné lhůtě odvolání, které zaměřil do všech výroků, tedy primárně do výroku o vině a potažmo i do výroku o trestu a výroku o náhradě majetkové škody a nemajetkové újmy.

5. V takto uplatněném opravném prostředku se obžalovaný soustředí v první řadě na zpochybnění skutkových závěrů obsažených v bodě 1. výroku o vině napadeného rozsudku. Nijak nerozporuje zjištění, že poškozený [jméno] [příjmení] užil vysoké množství pervitinu, v důsledku čehož zemřel. Odmítá však závěr, že právě on poškozenému tuto drogu předal. V této souvislosti se obžalovaný nejprve ohrazuje proti argumentu prvostupňového soudu, podle něhož jej z předání pervitinu poškozenému usvědčují svými svědeckými výpověďmi [jméno] [příjmení] starší, [jméno] [příjmení] mladší a [anonymizována dvě slova], a návazně zdůrazňuje, že neexistuje žádný přímý svědek, který byl přítomen předání uvedené drogy. Svědkyně [jméno] [příjmení] starší podle své výpovědi získala informaci o obžalovaném jako dodavateli pervitinu jen od poškozeného [jméno] [příjmení], přičemž není zřejmé, zda tato informace sdělená poškozeným byla pravdivá a zda jmenovaná svědkyně, kterou obhajoba z dále uvedených důvodů pokládá za krajně nevěrohodnou, ve věci vypovídala pravdivě. Ze spontánní výpovědi svědka [příjmení] [jméno] z hlavního líčení se zase pouze podává, že [jméno] [příjmení] starší mu sdělila, že poškozený, „jde dolů za [jméno]“, tedy popisoval něco, co mu oznámila nepřímá svědkyně. I pokud by však svědek uvedené sdělení zaznamenal od samotného poškozeného [jméno] [příjmení], pak opět platí, že neexistuje důkaz potvrzující takové vyjádření poškozeného. Konečně svědkyně [jméno] [příjmení] mladší dokonce uváděla, že poškozený jméno, „[jméno]“ vůbec

nezmiňoval a že neví, zda o nějakém jménu hovořil. Vzhledem k uvedenému a při respektování zásady, že vina musí být bez pochybností prokázána, nelze podle obhajoby pokládat za prokázaný skutkový závěr soudu prvního stupně, podle něhož právě obžalovaný poskytl poškozenému až pět gramů pervitinu. To platí tím spíše v situaci, že v rozhodném období se neuskutečnil jakýkoli telefonní kontakt mezi ním a poškozeným, přičemž pokud by měl poškozenému poskytnout předmětný pervitin výměnou za marihuanu, jak se dovozuje v napadeném rozsudku, pak by takové směně musela předcházet jejich vzájemná dohoda o ní, a obvyklým způsobem sjednání drogových transakcí je právě telefonická komunikace, jak potvrdila většina svědků.

6. I v případě, že by poškozenému [jméno] [příjmení] pervitin předal, což odmítá, není podle obžalovaného prokázáno, že právě tuto drogu si poškozený před smrtí aplikoval. Danou okolnost opět uvádí pouze svědkyně [jméno] [příjmení] starší, kterou považuje obhajoba za nevěrohodnou, a ze svědectví řady dalších osob je zároveň možno dovodit, že pokud k uvedenému předání došlo, pak se tak rozhodně nestalo v den smrti poškozeného, tudíž v daný den by droga případně dodaná v dřívější době obžalovaným již byla poškozeným alespoň z podstatné části spotřebována. Ostatně na důkazech zajištěných v bytě, kde si poškozený aplikoval pervitin, se nenacházely jakékoli stopy, které by s danou drogou spojovaly obžalovaného.

7. Nejobsáhlejší a nejdůraznější polemiku obžalovaný vede se závěrem soudu prvního stupně, podle kterého poškozený [jméno] [příjmení] si ten pervitin, po jehož požití zemřel, aplikoval vědomě a dobrovolně. Nejprve poznamenává, že jen za předpokladu, že tomu tak skutečně bylo, jej lze uznat vinným ve vztahu ke smrtelnému následku, jak upozornil i odvolací soud ve svém usnesení, kterým zrušil předchozí odsuzující rozsudek soudu prvního stupně. Současně zastává názor, že ani doplněné dokazování nevyloučilo možnost, že poškozený si takové množství drogy, jaké požil, aplikoval nevědomě a proti své vůli, přičemž v této spojitosti upozorňuje na chování svědkyně [jméno] [příjmení] starší v době před smrtí poškozeného (činila prohlášení ve smyslu,, že neví, jak se ho zbavit“), v době umírání poškozeného (neposkytla mu pomoc a nepřivolala lékařskou pomoc), po jeho smrti (ještě několik hodin tvrdila, že umírá), v přípravném řízení (před svou dcerou [jméno] [příjmení] mladší vyjadřovala obavy, že,, pravda jednou vyjde najevo“) i v řízení před soudem (opakovane se vyhýbala účasti na něm).

8. Dále obžalovaný připomíná, že podle provedeného dokazování poškozený před smrtí požil perorálně v tmavé tekutině extrémní množství pervitinu, které sice nelze přesně kvantifikovat, avšak šlo o toxické množství i pro chronického toxikomana, ačkoli byl dlouholetým a zejména zkušeným uživatelem dané drogy. I vzhledem k této skutečnosti vyvstává otázka, zda si tento pervitin aplikoval vědomě, anebo mu někdo rozpustil v tekutině ve sklenici nebezpečné množství. Jestliže soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku argumentuje tím, že poškozený si pervitin před aplikací vždy připravoval sám, pak tuto okolnost uvádí pouze svědkyně [jméno] [příjmení] starší, nepotvrdil ji kupříkladu ani svědek [jméno] [příjmení]. [jméno] svědkyně [jméno] [příjmení] starší pak na jedné straně tvrdila, že poškozený jí oznámil, že užil dva gramy této drogy, zároveň ale uváděla, že jeho obvyklou dávkou bylo půl gramu a že se poškozený,, měl rád“. Již tento rozpor zpochybňuje věrohodnost výpovědi dané svědkyně. Obžalovaný také jednak nevidí žádný rozumný důvod, pro který by poškozený vědomě zkonsumoval tak neobvykle vysoké množství drogy, jednak pokládá za zcela nelogické, aby svědkyně na jí uváděnou situaci, v níž si poškozený měl sám aplikovat čtyřnásobně vyšší než obvyklou dávku pervitinu, nijak nereagovala, tedy se poškozeného nedotázala na důvod tohoto jeho počínání a nepřivolala lékařskou pomoc, a to ani v době, kdy, jak sama tvrdila, viděla poškozeného umírat.

9. Podle obhajoby soud prvního stupně stále přehlíží některé skutečnosti, v jejichž důsledku by osobou vyšetřovanou za smrt poškozeného měla být právě svědkyně [jméno] [příjmení] starší. Podle řady dalších svědků totiž dlouhodobě měla napjatý vztah s poškozeným, který přerůstal do fyzických konfliktů, krátce před jeho smrtí si stěžovala své dceři, že jí ubližuje. V rámci své výpovědi také nijak hodnověrně neobjasnila, z jakého důvodu uváděla, že poškozený zemřel až

ráno dne 23. 11. 2022, ačkoli znalecky bylo určeno, že jeho smrt nastala již před půlnocí dne 22. 11. 2022. Zde neobstojí její vysvětlení o možném špatném nastavení času na mobilním telefonu, neboť podle provedeného dokazování až dne 23. 11. 2022 v ranních hodinách telefonicky kontaktovala svou dceru [jméno] [příjmení] mladší a sdělovala jí, že poškozený umírá (třebaže byl již několik hodin po smrti). Nadto pokud i sama popisovala, že byla u toho, jak poškozený umírá, pak je podle obžalovaného nepochopitelné, že neučinila nic pro záchranu jeho života a že k přivolání záchranné služby došlo až několik hodin poté, co zemřel. Za nestandardní obžalovaný pokládá také její chování v následujících dnech, kdy neprojevovala jakýkoli smutek či lítost, ale naopak přispívala k šíření nepravdivých tvrzení o tom, jak poškozený zemřel. Popřela rovněž, že by si pervitin sama obstarávala, ačkoli ze svědecké výpovědi její dcery [jméno] [příjmení] mladší se podává opak. Tato dcera dokonce sama pojala podezření, že za smrtí poškozeného by mohla stát její matka. Konečně podle obžalovaného nelze přehlížet ani přístup svědkyně [jméno] [příjmení] starší k účasti u hlavního líčení, jemuž se opakovaně vyhýbala, ačkoli by jako družka poškozeného měla mít zájem na jeho rychlém průběhu a potrestání viníka.

10. Obžalovaný dále prezentuje názor, že i pokud by poskytl poškozenému pervitin a poškozený po jeho požití zemřel, pak by za tuto smrt neodpovídal. Daný následek by totiž nastal buď v důsledku shora naznačeného možného skutkového děje, tedy že poškozený by enormní množství drogy užil nedobrovolně, respektive nevědomě, přičemž pak by za smrt měl být viněn jako vrah ten, kdo mu tak vysoké množství pervitinu připravil, anebo by se poškozený sám rozhodl dané kvantum pervitinu aplikovat vědomě a v tomto případě si musel chtít přivodit smrt sám.

11. Stran skutkových závěrů obsažených v bodech 2. až 4. výroku o vině napadeného rozsudku obžalovaný zpochybňuje hodnověrnost svědectví [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], na nichž jsou dané závěry založeny. Konstatuje, že jmenovaní jsou uživatelé drog a jejich výpovědi z přípravného řízení a hlavního líčení se v některých podstatných otázkách lišily. U svědka [jméno] [příjmení] nadto pokládá za nelogické, že ačkoli podle jeho vyjádření měl být pervitin od obžalovaného nekvalitní, přesto si jej od něj opatřoval opakovaně, rovněž nebyl schopen v rámci své výpovědi blíže specifikovat a objasnit některé okolnosti, za nichž k distribuci drogy docházelo, také mohl být motivován snahou pomstít smrt poškozeného coby svého otce. Svědek [jméno] [příjmení] zase u hlavního líčení změnil svou výpověď ohledně četnosti případů, v nichž měl pervitin údajně získat, kromě toho v minulosti sám danou drogu distribuoval, tedy neměl důvod, aby si ji opatřoval od obžalovaného. Jde-li o svědkyni [jméno] [příjmení], ta u hlavního líčení v zásadě popřela, že by jí obžalovaný pervitin poskytoval či nabízel, podle svého vyjádření si drogu brala sama.

12. U výroku o náhradě nemajetkové újmy má obžalovaný za to, že nárok uplatněný [jméno] [příjmení] je absurdní již vzhledem ke skutečnosti, že on i poškozený dlouhodobě dobrovolně užívali pervitin a jmenovaný nikdy neučinil nic proti tomu, aby poškozený, jenž s drogami navíc sám obchodoval, od takového chování a jednání upustil. V případě [jméno] [příjmení] je zase zřejmé, že jeho kontakty s poškozeným nebyly příliš četné. Za zásadní však obžalovaný považuje to, že z důvodů výše uváděných není za smrt poškozeného odpovědný, proto nemůže odpovídat ani za vzniklou újmu.

13. S odkazem na všechny výše rozebrané argumenty tak obžalovaný [jméno] [příjmení] uzavřel své odvolání návrhem, aby napadený rozsudek byl zrušen ve všech výrocích a návazně bylo rozhodnuto tak, že pro jednání obsažené ve výroku o vině bude zproštěn obžaloby a ve vztahu k jednání, jímž byl uznán vinným předchozím rozsudkem prvostupňového soudu, bude upuštěno od uložení souhrnného trestu ve vztahu k rozsudku Okresního soudu v Lounech ze dne 5. 12. 2023 č. j. 15 T 179/2023-174.

14. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací z podnětu včasného a řádně odůvodněného odvolání obžalovaného přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech

výroků rozsudku, proti nimž byl podán uvedený opravný prostředek, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo. Poněvadž obžalovaný brojil již proti výroku o vině, na nějž navazují výroky o trestu i náhradě majetkové škody a nemajetkové újmy, byl předmětem přezkumu ze strany odvolacího soudu napadený rozsudek v celém rozsahu.

15. Nejprve je namístě připomenout, že nyní napadený rozsudek je již druhým meritorním rozhodnutím v dané věci. Předchozí prvoinstanční rozsudek, vyhlášený dne 12. 6. 2024, který byl obsahově i argumentačně velmi obdobný rozsudku nyníššímu (z hlediska výroku tkvěl nejpodstatnější rozdíl v tom, že v předchozím rozhodnutí byl jeho součástí i další trestněprávní skutek, popsáný v bodě 5. výroku o vině a kvalifikovaný jako přečin přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 1 trestního zákoníku), odvolací soud svým usnesením ze dne 4. 11. 2024 sp. zn. 11 To 77/2024 podle § 258 odst. 1 písm. b), c), odst. 2 trestního řádu zrušil ve výroku o vině pod body 1. až 4., které se týkaly téhož trestněprávního jednání jako rozsudek nyní napadený (tedy jednání kvalifikovaného jako zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 4 písm. a) trestního zákoníku), v celém výroku o trestu a v celém výroku o náhradě majetkové škody a nemajetkové újmy a věc v rozsahu tohoto zrušení podle § 259 odst. 1 trestního řádu vrátil soudu prvního stupně. Zásadním a v podstatě jediným důvodem pro právě popsáný kasační postup byla neúplnost dokazování u jednání pod bodem 1. výroku o vině ohledně otázky, zda lze ve věci bez důvodných pochybností vyloučit eventualitu, že u poškozeného [jméno] [příjmení] došlo k aplikaci vysokého množství pervitinu, což bylo příčinou jeho úmrtí, bez jeho vědomí a proti jeho vůli. V této spojitosti odvolací soud upozornil a vysvětlil, že při uvedené verzi skutkového děje, respektive při jejím nevyloučení, by u obžalovaného ani v případě, že právě on poskytl poškozenému předmětnou drogu, patrně nebylo lze dovodit ani nedbalostní zavinění stran vzniklého těžšího následku v podobě smrti poškozeného. Současně shledal, že ačkoli se soud prvního stupně již v původním řízení shora naznačenou otázkou zabýval (s tím výsledkem, že nic nesvědčí pro závěr, že by poškozený pervitin požil nevědomě, konkrétně že by mu jej bez jeho vědomí podala jeho tehdejší družka [jméno] [příjmení] starší), náležitě se nevypořádal se všemi okolnostmi a důkazy k ní se vztahujícími (především s audionahrávkou předloženou obžalovaným, na níž mělo být zaznamenáno vyjádření dcery družky poškozeného, tedy [jméno] [příjmení] mladší), navíc a zejména k dané otázce neprovedl důkazy se nabízející, konkrétně doplňující výsledky obžalovaného a svědky [jméno] [příjmení] starší i [jméno] [příjmení] mladší ke zmíněnému audiozáznamu, jakož i svědecký výslech [jméno] [příjmení], jež se podle tvrzení obžalovaného a předloženého čestného prohlášení měla nacházet v bytě [jméno] [příjmení] starší a poškozeného krátce před jeho smrtí. Popsaný postup byl podle odvolacího soudu namístě tím spíše v situaci, že v chování jmenované družky poškozeného v inkriminované době se vyskytly určité nejasné a zářející momenty. Kromě toho odvolací soud poukázal na skutečnost, že časové vymezení dílčího případu pod bodem 3. výroku o vině překračovalo dobu zahájení trestního stíhání obžalovaného pro projednáváný skutek (který má mít povahu jednoho trvajícího trestněprávního jednání skládajícího se z dílčích částí popsáných v bodech 1. až 4. výroku o vině).

16. V řízení předcházejícím vyhlášení nyní napadeného rozsudku nebyla shledána žádná procesní pochybení. Policejní orgány, dozoruující státní zástupce i soud prvního stupně respektovaly pravidla upravující přípravné i nalézací řízení. Výhrady k procesnímu postupu uvedených orgánů činných v trestním řízení ostatně odvolací soud neměl již ve vztahu k řízení, které předcházelo v pořadí prvnímu prvoinstančnímu rozsudku, a nemá je ani stran následného nalézacího řízení. Koneckonců obžalovaný v odvolání žádné námitky procesního charakteru ani neuplatnil.

17. Soud prvního stupně po vrácení věci rovněž beze zbytku splnil pokyny k doplnění dokazování, které mu odvolací soud uložil. Dokazování jako celek se tak v nalézacím řízení uskutečnilo v souladu s § 2 odst. 5 trestního řádu v takovém rozsahu, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí, tedy ve vztahu ke všem otázkám významným pro posouzení viny, trestu i náhrady majetkové škody a

nemajetkové újmy. I zde navíc platí, že obžalovaný jeho neúplnost ve svém nynějším opravném prostředku ani nenamítal a jeho doplnění se nedomáhal.

18. Ve věci opatřené a v nalézacím řízení provedené důkazy soud prvního stupně hodnotil způsobem předvídaným ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy jednotlivě i v jejich souhrnu, a na jejich základě učinil takové skutkové závěry, kterým z hlediska formální logiky nelze ničeho vytknout. Tyto závěry také promítl do výrokové části napadeného rozsudku, v jeho odůvodnění, které odpovídá požadavkům ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu, pak zcela dostatečným způsobem vysvětlil, z kterých konkrétních důkazů a při jakých hodnotících úvahách jednotlivá skutková zjištění vyvodil.

19. Na tomto místě je třeba v obecné rovině připomenout, že pokud soud prvního stupně uskuteční úplné dokazování, provedené důkazy hodnotí postupem podle § 2 odst. 6 trestního řádu a učiní logicky odůvodněná skutková zjištění, pak odvolací soud, který sám neprovede významnější dokazování, je tímto hodnocením ve smyslu § 263 odst. 7 trestního řádu vázán a nemá důvod ani prostor do něj zasahovat. Posledně označené zákonné ustanovení je vyústěním a konkretizací zásad ústnosti a bezprostřednosti coby významných pravidel trestního procesu a zdůrazňuje, že provádění a hodnocení důkazů je doménou soudu prvního stupně jako soudu nalézacího. Řečeno jinými slovy, postupuje-li soud prvního stupně při provádění a hodnocení důkazů výše naznačeným způsobem, pak odvolací soud nemůže jeho rozsudek zrušit podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu jen z toho důvodu, že by tytéž důkazy bylo případně možno hodnotit i s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem.

20. Skutečnosti popsané v předchozím odstavci odůvodnění tohoto rozhodnutí uvádí odvolací soud zejména z toho důvodu, že podstatou valné části odvolacích námitek v dané věci byla snaha obžalovaného domoci se jiného hodnocení provedených důkazů, než jaké je obsaženo v napadeném rozsudku. Jak ale bylo výše uvedeno, v projednávané věci soud prvního stupně provedl dostatečné dokazování, při posuzování důkazů postupoval v mezích zásady volného hodnocení důkazů a v souladu s ní, tedy důkazy hodnotil způsobem předvídaným trestním řádem, a to za použití argumentace, která je jak velmi detailní, tak i logická, přesvědčivá a přiléhavá, výsledkem čehož jsou jeho skutková zjištění obsažená v napadeném rozsudku. Za tohoto stavu mu není důvod vytýkat nesprávnost jeho skutkových závěrů. Navíc se odvolací soud se způsobem hodnocení důkazů soudem prvního stupně ztotožňuje a pokládá jej za správný.

21. Vzhledem ke shora uvedenému a okolnosti, že není smyslem a účelem rozhodnutí odvolacího soudu, aby znovu detailně rozebíral a posuzoval důkazní situaci (zvláště tehdy, má-li na ni shodný náhled jako prvostupňový soud, jak je tomu v nyní posuzovaném případě), lze stran skutkových závěrů v podrobnostech odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, v němž je v souladu s již zmíněným ustanovením § 125 odst. 1 trestního řádu dostatečně vysvětleno, které okolnosti a na základě jakých důkazů vzal soud prvního stupně za prokázané, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil a jaký postoj zaujal k obhajobě obžalovaného. Odvolací soud z obsahu tohoto odůvodnění k těm odvolacím námitkám, které se týkají skutkových zjištění, vyjímá, případně i doplňuje či upřesňuje následující podstatné skutečnosti.

22. Ke skutkovým závěrům, které jsou zahrnuty do bodů 2. až 4. výroku o vině napadeného rozsudku, se odvolací soud vyjádřil již ve svém kasačním usnesení spisové značky 11 To 77/2024, byť tak tehdy činil – při vědomí, že věc bude znovu projednávat soud prvního stupně - pochopitelně jen předběžně. Poněvadž ale doplněné dokazování se uvedených případů neoprávněného nakládání s pervitinem nijak nedotklo, a navíc obžalovaný v tomto směru své odvolání proti nyní napadenému rozsudku nerozšířil oproti svému předchozímu opravnému prostředku (směřujícímu proti v pořadí prvnímu prvoinstančnímu rozhodnutí) o žádné nové argumenty, lze zopakovat výklad již tehdy odvolacím soudem prezentovaný.

23. Obžalovaného [jméno] [příjmení] z distribuce pervitinu [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] za okolností specifikovaných ve shora uvedených třech částech výroku o

vině napadeného rozsudku svým obsahem přímo usvědčují svědectví podaná těmito osobami v přípravném řízení a případně i při hlavním líčení. Prvně dva jmenovaní svědci vypovídali v zásadě konzistentně v obou uvedených stádiích trestního řízení, přičemž pokud se v jimi postupně podaných výpovědích vyskytly určité rozdíly, pak jen vcelku ojediněle a nikoli ve vztahu ke stěžejním otázkám, navíc při jejich posuzování je logicky namístě brát v potaz i faktor času a s tím spojený přirozený proces zapomínání. Optikou delší doby uplynuvší od popisovaných událostí lze vnímat i skutečnost, že svědek [jméno] [příjmení] nedokázal již přesně a detailně popsat některé okolnosti provázející distribuci předmětné drogy. K dalšímu argumentu obžalovaného obsaženému v jeho opravném prostředku, podle něhož je nelogické, aby od něj daný svědek pervitin odebíral, když jej sám označil ve své výpovědi za nekvalitní, odvolací soud připomíná, že svědek účinky daného narkotika současně označil za kolísavé („někdy to bylo lepší, někdy horší“), což – tedy proměnlivá kvalita omamných a psychotropních látek – je situace na drogovém trhu celkem příznačná a konzumenty běžně akceptovaná. Obdobně není nic neobvyklého na tom, že osoba pohybující se v drogovém prostředí v určitém období či některých případech omamnou nebo psychotropní látku prodává a jindy si ji zase sama za účelem její aplikace opatřuje od jiných prodejců, čímž odvolací soud reaguje na námitku obžalovaného, podle které pokud se svědek [jméno] [příjmení] v minulosti sám dopouštěl distribuce pervitinu (za což byl také trestán), pak neměl důvod, aby si jej opatroval od něj. Konečně poukazuje-li obžalovaný na skutečnost, že svědkyně [jméno] [příjmení] při hlavním líčení neuváděla, že jí poskytoval pervitin, pak ovšem pomíjí obsahově jednoznačnou výpověď dané svědkyně z přípravného řízení, v níž takové jednání obžalovaného vylicila, nadto svědkyně i v nalézacím řízení po předestření toho, co uváděla před policejním orgánem, posléze připustila, že od obžalovaného danou drogu získala, byť tím způsobem, že si ji sama vzala se souhlasem obžalovaného, jemuž patřila (přičemž i tuto situaci je bezpochyby třeba pokládat za opatření psychotropní látky jinému ve smyslu § 283 odst. 1 trestního zákoníku). Zjištění soudu prvního stupně, že obžalovaný v rozhodném období distribuoval pervitin, je pak nepřímým podporováno i poznatky plynoucími z důkazů objektivní povahy, jimiž jsou výsledky domovní prohlídky realizované v místě jeho bydliště ve spojení s odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, odvětví chemie (tyto důkazy mimo jiné dokládají, že obžalovaný disponoval pervitinem, byť jen v malém množství, i digitální váhou touto drogou kontaminovanou).

24. Prvostupňový soud v nyní napadeném rozsudku taktéž odstranil formální nedostatek vztahující se k časovému vymezení případu popsaného v bodě 3. skutkové věty výroku o vině svého rozsudku, a to v intencích toho, na co byl upozorněn odvolacím soudem, tedy dobu páchání uvedeného dílčího jednání omezil dnem, kdy bylo vůči obžalovanému zahájeno trestní stíhání v posuzované věci.

25. Odvolací soud dále nevidí důvod, aby napadenému rozsudku vytýkal nesprávnost či důkazní nepodloženost skutkových závěrů obsažených v bodě 1. výroku o vině, do něhož zejména směřovaly odvolací výhrady obžalovaného. Má za to, že soud prvního stupně se po doplněném dokazování již nejen vyčerpávajícím způsobem, ale také logicky a racionálně vypořádal se všemi podstatnými aspekty, jež se vztahují k tomuto případu neoprávněného nakládání s pervitinem i k těžšímu následku s ním spojenému, tedy že právě obžalovaný [jméno] [příjmení] byl tím, kdo poskytl poškozenému [jméno] [příjmení] v rozhodné době pervitin, že jmenovaný poškozený si návazně tuto drogu vědomě a dobrovolně aplikoval, v důsledku čehož došlo k jeho smrti.

26. O posledně uvedené okolnosti, tedy že zásadní příčinou následku v podobě úmrtí poškozeného [jméno] [příjmení] byla intoxikace pervitinem, jež u něj vedla k selhání srdce, není nejen sebemenších pochyb, ale ani sporu, poněvadž obhajoba s tímto skutkovým závěrem, jenž je jednoznačně prokázán závěry znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství a odvětví toxikologie, včetně výpovědí zpracovatelek těchto posudků v hlavním líčení, v průběhu řízení ani ve svém opravném prostředku nijak nepolemizovala.

27. Soudu prvního stupně lze dále přisvědčit, že ve věci je možno pokládat za spolehlivé prokázané, že právě ten pervitin, který poškozený před svou smrtí užil, pocházel od obžalovaného. Uvedené stanovisko odvolací soud - spolu s názorem, že dokazování k dané otázce je úplné - opět vyjádřil, byť tehdy pochopitelně toliko předběžně, již ve svém předchozím rozhodnutí spisové značky 11 To 77/2024, v němž v tomto směru provedl následující rekapitulaci tehdy existující důkazní situace.

28. O muži jménem „[jméno]“ jako o tom, kdo dodal poškozenému uvedenou drogu, hovořila nejen svědkyně [jméno] [příjmení] starší, ale tuto informaci jasně uvedl ve své výpovědi v přípravném řízení i nestranný svědek [příjmení] [jméno], jemuž ji v rozhodné době (když docházelo k předání pervitinu) sdělil přímo poškozený (při pozdější výpovědi podané v hlavním líčení sice svědek nejprve konstatoval, že uvedený údaj v dané době vyslovila [jméno] [příjmení] starší, po předstření toho, co dříve uváděl v přípravném řízení, ale označil za přesné a správné toto své předešlé vyjádření). Nelze tedy přisvědčit odvolacímu argumentu obžalovaného, že jméno „[jméno]“ v souvislosti s dodáním pervitinu uváděla pouze svědkyně [jméno] [příjmení] starší. Pro závěr, že oním „[jméno]“ byl právě obžalovaný, pak svědčí nejen shoda tohoto jména s křestním jménem obžalovaného (přičemž z uskutečněního dokazování zároveň ani náznakem neplyne, že by se v předmětné lokalitě vyskytovala jiná osoba téhož jména zabývající se distribucí drog), ale svým obsahem i další provedené důkazy – z výpovědí svědků [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] se podává, že poškozený v inkriminovaném období získával pervitin právě od obžalovaného, ze svědectví [jméno] [příjmení] zase vyplývá, že obžalovaný po úmrtí poškozeného ničil předměty, které by jej mohly spojovat s poškozeným a drogovými transakcemi. Z pohledu otázky, zda právě ten pervitin, který poškozený podle shora uvedených důkazů obdržel od obžalovaného, vedl posléze k jeho úmrtí, lze poukázat na časovou souvislost mezi těmito událostmi (ze svědectví [jméno] [příjmení] mladší a [anonymizována dvě slova] plyne, že k dodání drogy došlo jeden až dva dny před smrtí poškozeného), množství dodané drogy (svědek [anonymizována dvě slova] v přípravném řízení uváděl, že měla být dodána poškozenému podle toho, co sám sděloval, osobou jménem [jméno] opakovaně, přičemž podruhé se mělo jednat o vyšší kvantum, což víceméně koresponduje i s údaji uváděnými v tomto směru svědkyní [jméno] [příjmení] starší), nález jednoho prázdného gripového sáčku kontaminovaného pervitinem a druhého s drobnými zbytky této psychotropní látky v bytě poškozeného (přičemž podle svědků [jméno] [příjmení] mladší a [anonymizována dvě slova] právě v takovém balení byla rozhodného dne droga dodána poškozenému, shodně se v tomto směru vyjadřovala i svědkyně [jméno] [příjmení] starší) a obvyklý způsob opatřování a následné konzumace pervitinu poškozeným (svědek [příjmení] [příjmení] v přípravném řízení popisoval, že poškozený užíval danou drogu příležitostně, přičemž zpravidla si koupil větší množství, které postupně během několika dní spotřeboval).

29. Poněvadž v novém nalézacím řízení nedoznala takto sumarizovaná důkazní situace změn (doplněné dokazování k ní nepřineslo žádné nové informace), není důvod, aby odvolací soud revidoval již dříve vyjádřený názor, podle něhož ve věci shromážděné a v nalézacím řízení provedené důkazy lze hodnotit s takovým pochybnostmi nevzbuzujícím závěrem, který učinil soud prvního stupně, tedy že právě obžalovaný byl osobou, která poškozenému [jméno] [příjmení] dodala pervitin, jehož následná aplikace vedla ke smrti tohoto poškozeného.

30. Na základě argumentů obsažených v odůvodnění napadeného rozsudku (viz zejména jeho odstavec 71) pak daný závěr není způsobilá zpochybnit ani okolnost, na niž upozorňuje obhajoba ve svém oprávněném prostředku, totiž že údaje o uskutečnění telekomunikačním provozu nedokládají telefonní kontakt mezi obžalovaným a poškozeným v posledních několika dnech před smrtí poškozeného. Nad rámec uvedené argumentace lze dodat, že u osob zapojených do neoprávněného nakládání s omamnými a psychotropními látkami je poměrně rozšířená představa (leckdy opodstatněná), že sjednávání drogových transakcí přes standardní telekomunikační provoz je poměrně rizikové s ohledem na možné odposlechy a záznamy takového provozu ze

strany policejních orgánů, proto se takovému způsobu komunikace mnohdy vyhýbají. Ani další obhajobou akcentovaná skutečnost, že na gripových sáčcích zajištěných v bydlíšti poškozeného a kontaminovaných pervitinem se nepodařilo zajistit otisky prstů obžalovaného, nezpochybnuje závěr o obžalovaném jako dodavateli této drogy, a to zvláště v situaci, že podle odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví daktyloskopie, nebyly na uvedených sáčcích zjištěny jakékoli daktyloskopické stopy (tedy kupříkladu ani poškozeného, ačkoli ten s danými předměty musel také manipulovat).

31. Pokud obhajoba v odvolání nastoluje otázku povahy svědeckých výpovědí [jméno] [příjmení] starší a [anonymizována dvě slova] stran jimi uváděné informace, že poškozený získal předmětný pervitin od muže jménem [jméno], pak z hlediska dokazované okolnosti (kdo byl dodavatel drogy) se jedná o důkazy přímé (svým obsahem přímo dokládají, že tímto dodavatelem byl, [jméno]“). Z pohledu jejich vztahu ke zdroji (prameni), který dokazovanou okolnost bezprostředně vnímal, jde o důkazy nikoli původní (jmenovaní svědci nebyli přítomni při předání pervitinu poškozenému, tudíž sami svými smysly nevnímali, kdo mu ji poskytl), ale jen odvozené (svědci uvedenou informaci získali od poškozeného). Ovšem i na základě přímých odvozených důkazů lze učinit bezpečný poznatek o tom, že došlo k určité události (že drogu poškozenému předal, [jméno]“), pokud je zřejmý původní pramen tohoto poznatku (to je v posuzovaném případě splněno, neboť tímto pramenem byl sám poškozený) a současně není důvod pochybovat o jeho hodnověrnosti (v řešené věci takové pochyby nejsou, neboť jednak není zřejmý jakýkoli rozumný motiv, pro který by poškozený měl uvádět smyšlené jméno toho, kdo mu pervitin poskytuje, nadto a zejména pro závěr, že šlo o [jméno], tedy o obžalovaného, nepřímo svědčí i některé další skutečnosti plynoucí z provedeního dokazování, jak bylo shora zmíněno).

32. Již ze skutečností shrnutých v odstavci 28 odůvodnění tohoto rozhodnutí odvolacího soudu mimo jiné plyne, že poškozený poté, co získal pervitin od obžalovaného, si tuto drogu již z jiného zdroje neopatřoval. Danou okolnost ostatně potvrdila ve své výpovědi i svědkyně [jméno] [příjmení] starší. Stejně tak lze dovodit, že poškozený neměl zásoby pervitinu z dřívější doby. Uvedený závěr je možno učinit již na základě prosté logické úvahy, že pokud by poškozený takovými zásobami ještě disponoval, pak by neměl důvod si pervitin opatřovat od obžalovaného, a to zvláště při zohlednění jeho obvyklého způsobu užívání této drogy, jak jej popsal svědek [jméno] [příjmení] (tedy že poškozený si ji opatřil jednou za čas ve větším množství a v průběhu několika následujících dní zkonsumoval). Navíc ze svědeckých výpovědí [jméno] [příjmení] mladší a Rodiona Kuryachenka se shodně podává, že poškozený jím ve svém bytě při jejich návštěvě začal nabízet danou psychotropní látku právě až poté, co ji získal od další osoby (kterou byl podle provedeního dokazování obžalovaný), tedy jestliže by ji měl (v rámci zásob) již před tímto okamžikem, pak lze předpokládat, že by takovou nabídku učinil již tehdy. Konečně okolnost, že poškozený v rozhodné době užíval právě ten pervitin, který mu dodal obžalovaný (a tedy že nedisponoval zásobami této drogy z dřívější doby), opět vyplývá i ze svědecké výpovědi [jméno] [příjmení] starší (jejíž tvrzení je tak i v tomto směru souladné s dalšími důkazy).

33. Ve věci pak není důvod pochybovat ani o tom, že poškozený si aplikoval předmětný pervitin vědomě a dobrovolně. Lze tedy vyloučit i tu eventualitu, že by mu ji bez jeho vědomí či dokonce proti jeho vůli podala jeho družka [jméno] [příjmení] starší. Předně o takovém eventuálním průběhu skutkového děje nesvědčí žádný objektivní poznatek. Je tomu dokonce naopak. Obžalovaný si nejméně část požitého pervitinu aplikoval orálně v tekutině, neboť při pitvě se tato droga spolu s tekutinou stále ještě nacházela v jeho žaludku, jak plyne ze soudně lékařského znaleckého posudku a znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie. V prostorách, kde pervitin konzumoval (v bytě užívaném jím a jeho družkou), bylo v rámci ohledání místa činu nalezeno a zajištěno několik použitých sklenic, ovšem podle odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví chemie, se jen v jedné z nich nacházely stopy této psychotropní látky. Poškozený tudíž k orální aplikaci dané drogy zjevně užil právě tuto sklenici, na niž se nacházely, jak je zřejmé z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví

daktyloskopie, pouze jeho daktyloskopické stopy (nikoli otisky prstů jeho družky). Nadto logiku nelze upřít ani argumentu prvostupňového soudu, že pervitin je výrazně hořký a poškozený jako zkušený uživatel by jej při konzumaci tekutiny, v níž by se bez jeho vědomí nacházel, rozpoznal a od další konzumace by upustil. Eventualita, že by mu družka aplikovala pervitin proti jeho vůli násilím nitrožilně, je již sama o sobě stěží představitelná vzhledem k jejich rozdílným fyzickým konstitucím, jak přílehavě poznamenal v odůvodnění napadeného rozsudku soud prvního stupně, kromě toho na těle poškozeného nebyly při pitvě zjištěny jakékoli čerstvé vpichy, jak je zřejmé ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství. Poslední v úvahu přicházející způsob užití předmětné drogy, tedy její intenzivní nasání nosem (šňupnutí), již ze své podstaty vyžaduje vlastní aktivitu konzumenta, tedy je vyloučeno, že by taková forma aplikace proběhla u poškozeného bez jeho vědomí či dokonce proti jeho vůli.

34. Obhajoba v odvolání poukazuje na skutečnost, že [jméno] [příjmení] starší při svědecké výpovědi v hlavním líčení uváděla, že ačkoli obvyklá jednorázová dávka pervitinu činila u poškozeného půl gramu, naposledy měl před svou smrtí podle toho, co jí sdělil, požit dva gramy této drogy. Její právě uvedená vyjádření mohou sama o sobě jistě vyznívat poněkud rozporně. Ovšem svědkyně o půlgramové dávce hovořila jako o obvyklé, což nevylučuje, že poškozený si v některých případech mohl aplikovat i dávku znatelně vyšší či naopak nižší. To ostatně svědkyně popisovala ve výpovědi podané v přípravném řízení, kde se výslovně zmiňovala o tom, že sama byla v minulosti osobně přítomna tomu, že poškozený v rámci jedné dávky orálně užil jeden a půl gramu pervitinu, tedy takové kvantum, které se až tak neliší od svědkyní popisované poslední dávky (dva gramy) a které podle znalkyň z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství a odvětví toxikologie, je u navyklých uživatelů celkem běžné. Kromě toho je třeba si uvědomit, že podle výpovědi svědkyně [jméno] [příjmení] starší poškozený pervitin získaný od obžalovaného užíval průběžně, a to i během inkriminovaného dne, v jehož závěru zemřel, přičemž toto její tvrzení je v souladu s opakovaně již zmíněným vyjádřením svědka [jméno] [příjmení] o způsobu užívání této drogy poškozeným (že si ji příležitostně opatřil ve větším množství a v následujících dnech postupně spotřeboval) i s také již zmíněnou skutečností, že v bytě poškozeného se po jeho smrti nacházelo jen zbytkové (minimální) množství dané psychotropní látky (tedy poškozený téměř všechen pervitin, který měl k dispozici, zkonsumoval). Odtud plyne, že jednak vysoká (toxická) koncentrace předmětné psychotropní látky v krvi poškozeného, jak byla zjištěna znaleckými posudky z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství a odvětví toxikologie, nejspíše nebyla jen důsledkem naposledy aplikované dávky (jež podle toho, co poškozený sdělil svědkyni [jméno] [příjmení] starší, činila dva gramy), ale i dávek předchozích a rovněž požitých kritického dne, jednak byl-li poškozený vlivem průběžně aplikovaného pervitinu daného dne prakticky permanentně v drogovém opojení, pak se nejeví nijak nelogickým, že účinky tohoto opojení, jež navíc snižovalo jeho zábrany, se snažil navýšit požitím další a poměrně vysoké dávky (obdobně jako osoba popíjející alkoholický nápoj pokračuje v jeho konzumaci i poté, co je jím již silně ovlivněna, a to právě s cílem zintenzivnit účinky této návykové látky).

35. Je pravdou, jak také upozornila obhajoba, že dcera družky poškozeného, tedy [jméno] [příjmení] mladší, vyjadřovala jak v audionahrávce předložené obžalovaným, tak ve své doplňující svědecké výpovědi úvahy o tom, že na smrti poškozeného se mohla nějak podílet její matka. Tento její postoj je ale třeba i podle názoru odvolacího soudu vnímat a posuzovat ve světle skutečnosti, že do něj byla přinejmenším z podstatné části vmanipulována obžalovaným, jak dokládá svědkyní předložená komunikace, kterou mezi sebou vedli přes aplikaci Messenger a ve které jí obžalovaný opakovaně sděloval nepravdivé informace. Nadto šlo jen o subjektivní názor dané svědkyně, která přitom i v nové výpovědi jasně uváděla, že její matka se jí nikdy nesvěřila ani nenaznačila, že právě ona nějakým způsobem zapříčinila smrt poškozeného.

36. Jde-li o svědkyni [jméno] [příjmení] mladší popisované obavy [jméno] [příjmení] starší z probíhajícího policejního šetření, pak i s touto okolností se soud prvního stupně racionálně a smysluplně vypořádal v odůvodnění svého rozsudku, když v této spojitosti dovodil, že jisté obavy

z policejního šetření lze mít i [jméno] [příjmení] starší za celkem pochopitelné v situaci, že byla jedinou osobou, která se nacházela v přítomnosti poškozeného v době jeho úmrtí.

37. Rovněž způsob, jakým prvostupňový soud argumentačně reagoval na některé zarážející momenty v chování [jméno] [příjmení] starší po smrti poškozeného (zejména že ještě několik hodin po jeho úmrtí dalším osobám tvrdila, že má zdravotní problémy a teprve umírá, a že byla-li přítomna jeho vážným zdravotním obtížím, které vyústily v jeho smrt, pak je neřešila a s oznámením jeho smrti otálela několik hodin), tedy že je přičítal drogovému ovlivnění jmenované svědkyně, v němž se podle provedeného dokazování nacházela, lze označit za logický a akceptovatelný. Totéž platí o vypořádání se soudu prvního stupně se skutečností, že v řízení se vyskytly obtíže se zajištěním účasti dané svědkyně u hlavního líčení (uvedená okolnost byla primárně zapříčiněna pobytem svědkyně v cizině a nenarušovala tak její věrohodnost).

38. Konečně z důvodů, které jsou podrobně rozebrány v odůvodnění napadeného rozsudku, se i odvolacímu soudu jeví výpověď podaná svědkyní [jméno] [příjmení], jež byla vyslechnuta v novém nalézacím řízení, jako nepřiliš hodnověrná. Kromě toho, jak trefně poznamenal prvostupňový soud, i pokud by svědkyně popisovala skutečně prožité události (především to, že se nacházela krátce před smrtí poškozeného v bytě, který užíval společně se svou družkou [jméno] [příjmení] starší), pak by tento její popis jen potvrzoval zjištění, že poškozený si v inkriminované době sám aplikoval předmětný pervitin zcela vědomě a dobrovolně. Tedy tak či onak, svědectví [jméno] [příjmení] nemůže nijak ovlivnit správnost a důkazní podloženost skutkových zjištění obsažených ve výroku o vině napadeného rozsudku. Koneckonců obhajoba touto svědeckou výpovědí, která byla v novém nalézacím řízení opatřena na základě jejího vlastního návrhu, ve svém nynějším odvolání ani nijak neoperuje.

39. Na základě shora podaného výkladu je tak možno shrnout, že stran těch skutkových závěrů napadeného rozsudku, podle nichž poškozený [jméno] [příjmení] zemřel v důsledku dobrovolné a vědomé aplikace toho pervitinu, který mu poskytl obžalovaný [jméno] [příjmení], proběhlo úplné dokazování (ostatně obhajoba jeho neúplnost nyní již ani nenamítala) a tyto závěry jsou výsledkem řádně uskutečněného hodnocení všech provedených důkazů soudem prvního stupně. Lze jen doplnit a prvostupňovému soudu přisvědčit (a to mimo jiné s odkazem na to, co bylo popsáno v odstavci 34 odůvodnění tohoto rozhodnutí), že i podle názoru odvolacího soudu žádné zjištění ani náznakem nesvědčí pro tu eventualitu nastolenou v odvolání obžalovaného, podle které si poškozený mohl vysoké množství pervitinu aplikovat v úmyslu spáchat sebevraždu.

40. Ve věci dovozený skutkový děj soud prvního stupně přiléhavě podřadil pod skutkovou podstatu zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 4 písm. a) trestního zákoníku. Podle uskutečněného dokazování totiž obžalovaný, aniž by disponoval k tomu vyžadovaným zákonným povolením (ve smyslu § 4 a § 8 zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách), dalším osobám úmyslně prodával, jiným způsobem poskytoval a za tímto účelem přechovával pervitin (metamfetamin), který je podle tuzemské i mezinárodní právní úpravy psychotropní látkou, přičemž jedna z těchto osob po aplikaci dané drogy zemřela, kterýžto těžší následek byl na straně obžalovaného zahrnut nedbalostním zaviněním, jež je k odpovědnosti za způsobení uvedeného následku postačující, jak plyne z § 17 trestního zákoníku. Poněvadž obhajoba v odvolání při takovém skutkovém ději, jaký ve věci vzal za prokázaný soud prvního stupně, ani neuplatnila vůči použité právní kvalifikaci žádné konkrétní námitky (tedy netvrdila, že by při daném skutkovém stavu nebyla dána objektivní či subjektivní stránka předmětného trestného činu), lze v tomto směru v podrobnostech plně odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, kde je dostatečným způsobem objasněno, proč ta která konkrétní prokázaná skutková okolnost naplňuje ten který znak základní či kvalifikované skutkové podstaty zločinu podle § 283 odst. 1, odst. 4 písm. a) trestního zákoníku. To platí i o nedbalostním zavinění obžalovaného ve vztahu k těžšímu následku, kde odvolací soud připomíná to, co konstatoval již ve svém kasačním rozhodnutí spisové značky 11 To 77/2024, tedy že každý distributor omamných a psychotropních látek, které již svou povahou představují nebezpečí pro

zdraví a život jejich konzumentů, v zásadě má povinnost a možnost předvídat, že obvyklá aplikace jím poskytnuté drogy (za niž je třeba pokládat i vědomé užití jejího vyššího množství, ať již jednorázově či v několika na sebe navazujících dávkách, neboť vše právě uvedené není v drogovém prostředí ničím neobvyklým, co by si pachatel neměl a nemohl představit jako možné) může v krajním případě vést ke smrti jejího konzumenta.

41. Ze všech shora uvedených důvodů odvolací soud shledal výrok o vině rozsudku soudu prvního stupně věcně správným a zákonným. Proto jej ponechal beze změn.

42. Jde-li o výrok o trestu, soud prvního stupně správně ukládal obžalovanému trest jako souhrnný ve smyslu § 43 odst. 2 trestního zákoníku, neboť trestněprávního skutku obsaženého v nyní napadeném rozsudku se dopustil v reálném souběhu s přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 trestního zákoníku, za nějž byl pravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Lounech ze dne 5. 12. 2023 sp. zn. 15 T 179/2023, a s přečinem přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 1 trestního zákoníku, kterým byl uznán vinným předchozím rozsudkem prvostupňového soudu v nyní řešené věci ze dne 12. 6. 2024. Bylo tedy namísto ukládat jeden souhrnný trest za všechny tři uvedené trestné činy, a to podle ustanovení dopadajícího na nejprísnejší trestný z těchto činů, tedy podle § 283 odst. 4 trestního zákoníku, a za současného zrušení výroku o trestu ze zmíněného rozsudku Okresního soudu v Lounech.

43. Trestní sazba zakotvená ve zmíněném ustanovení § 283 odst. 4 trestního zákoníku činí deset až osmnáct let odnětí svobody. Je bezpochyby velmi přísná, nicméně její vymezení je věcí zákonodárce, soudy jsou jí v zásadě vázány a odchýlit se od ní ve smyslu uložení trestu pod její dolní hranici mohou podle § 58 odst. 1 trestního zákoníku jen při existenci mimořádných a výjimečných okolností, jimiž je charakterizován projednávaný případ či poměry pachatele (viz v této spojitosti kupříkladu rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2018 sp. zn. 5 Tdo 1356/2018). V nyní řešené trestní věci žádné takové okolnosti dány nejsou, ostatně obhajoba jejich existenci v odvolání ani netvrdila.

44. Soud prvního stupně tedy obžalovanému správně ukládal trest odnětí svobody v rámci uvedené trestní sazby. Pokud jej stanovil v trvání jedenácti let, čili jeden rok nad dolní hranici předmětné trestní sazby, pak se podle názoru odvolacího soudu jednalo z pohledu doby vydání napadeného rozsudku o výměru adekvátní a reflektující rozhodná hlediska, jak jsou zakotvena v ustanoveních § 38, § 39, § 41 a § 42 trestního zákoníku, tedy zejména povahu a závažnost spáchané trestné činnosti, osobu obžalovaného, jeho poměry, dosavadní způsob života, možnosti nápravy, postoj ke spáchaným trestným činům i okolnosti polehčující a přitěžující. Prvostupňový soud současně v odůvodnění svého rozsudku (konkrétně v jeho odstavcích 97 až 103) provedl kompletní výčet a přiléhavé vyhodnocení jednotlivých skutečností, jež se v posuzované věci vztahují k uvedeným hlediskům a mají tak význam pro úvahy o trestu. Odvolací soud se touto argumentací opět beze zbytku ztotožňuje a v zájmu stručnosti na ni odkazuje, neboť nepokládá za smysluplné jen opakovat okolnosti již jednou vyřčené, a to zvláště v situaci, že obhajoba ve svém oprávném prostředku ani neuvádí žádné konkrétní námitky proti výměře uloženého trestu.

45. Příčinou, pro kterou i přes právě uvedený výklad došlo v odvolacím řízení k zásahu do výroku o trestu a snížení výměry trestu odnětí svobody o jeden rok (tedy na samou dolní hranici relevantní trestní sazby), byla novela trestního zákoníku provedená zákonem č. 270/2025 Sb. Ta byla schválena oběma komorami Parlamentu České republiky a podepsána prezidentem České republiky až po vydání napadeného rozsudku, soud prvního stupně ji tedy nemohl vzít při svém rozhodování v potaz. Byť není dosud účinná (v účinnost vstoupí až 1. 1. 2026), je již platnou součástí právního řádu a snižuje, byť nijak razantně, sazbu trestu odnětí svobody mimo jiné u ustanovení § 283 odst. 4 trestního zákoníku (její rozmezí bude namísto současných deseti až osmnácti let činit osm až osmnáct let). Existenci této novely je tak podle mínění odvolacího

soudu v projednávané věci namíste zohlednit právě shora zmíněným snížením trestu odnětí svobody.

46. Pro výkon takto nově uloženého trestu byl obžalovaný opět zařazen - stejně jako v napadeném rozsudku - v souladu s § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku do věznice se zvýšenou ostrahou, neboť byl odsouzen mimo jiné za trestný čin spadající do kategorie zvláště závažných zločinů a výměra stanoveného trestu přesahuje osm let. Ani odvolací soud přitom neshledal jakýkoli důvod pro aplikaci moderačního ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku a zařazení obžalovaného do mírnějšího typu věznice.

47. Důvod k zásahu odvolací soud neshledal u dalšího výroku navazujícího na výrok o vině, tedy u výroku o náhradě majetkové škody a nemajetkové újmy. Soud prvního stupně při posuzování jak opodstatněnosti, tak i výše nároků jednotlivých poškozených aplikoval na zjištěné skutkové okolnosti odpovídající ustanovení právních předpisů, která upravují uvedené nároky, i k nim se vztahující relevantní soudní judikaturu. Jeho závěry, které také ve svém rozhodnutí precizně odůvodnil, pokládá odvolací soud za správné a zákonné, proto i v tomto směru odkazuje na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku.

48. Z právě uvedeného tak mimo jiné plyne, že odvolací námitky obhajoby rozporující samotnou povinnost obžalovaného k náhradě majetkové škody i nemajetkové újmy nejsou opodstatněné. Jeho odpovědnost za způsobenou majetkovou škodu a nemajetkovou újmu se odvíjí od odpovědnosti trestněprávní. Tedy zapříčinil-li obžalovaný zaviněně smrt poškozeného [jméno] [příjmení] tím, že mu neoprávněně poskytl psychotropní látku pervitin, přičemž po její aplikaci poškozený zemřel (šlo přitom z jeho strany o aplikaci dobrovolnou a vědomou, ovšem nikoli se záměrem si přivodit smrt, tedy spáchat sebevraždu), pak takové trestněprávní jednání obžalovaného, jež bylo v zaviněné příčinné souvislosti se způsobeným trestněprávním následkem, zakládá současně jeho odpovědnost podle příslušných ustanovení zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění (podle jeho § 55 odst. 1 věty první platí, že příslušná zdravotní pojišťovna má vůči třetí osobě právo na náhradu těch nákladů na hrazené služby, které vynaložila v důsledku zaviněného protiprávního jednání této třetí osoby vůči pojištěnci) i občanského zákoníku (zákon č. 89/2012 Sb., jehož § 2959 odst. 1 věty první stanoví, že při usmrcení nebo zvláště závažném ublížení na zdraví odčiní škůdce duševní útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení) za způsobenou majetkovou škodu a nemajetkovou újmu.

49. Argumentuje-li obhajoba ve svém oprávněném prostředku v souvislosti s výší přirknutých nároků na náhradu nemajetkové újmy nižší intenzitou rodičovského vztahu mezi zemřelým poškozeným [jméno] [příjmení] a jeho synem [jméno] [příjmení], respektive drogami ovlivněným vztahem mezi jmenovaným zemřelým poškozeným a jeho synem [jméno] [příjmení], pak tyto okolnosti se odrážejí v částkách přiznaných uvedeným synům, jejichž výše je oproti základní či obvyklé částce, jak ji vymezuje soudní judikatura ve vztahu k nejbližším příbuzným (a která v posuzovaném případě činí 756 780 Kč, jak objasnil v odůvodnění napadeného rozsudku soud prvního stupně), zhruba o jednu třetinu nižší. Jinými slovy řečeno, zatímco u pozůstalé [jméno] [příjmení], která měla k zemřelému poškozenému standardní rodičovský vztah, by bylo namíste přiznat jí náhradu nemajetkové újmy ve výši pohybující se kolem zmíněné obvyklé částky (756 780 Kč), pokud by nárok v takové výši uplatnila (to neučinila, domáhala se jen částky 500 000 Kč a tímto návrhem byl soud prvního stupně vázán v tom smyslu, že jej nemohl překročit), u obou pozůstalých synů zemřelého poškozeného jsou částky jim přiznané (500 000 Kč) adekvátní všem hlediskům rozhodným pro stanovení výše nemajetkové újmy, a to včetně jejich vztahu k zemřelému poškozenému (a v případě, že by požadovali částku vyšší, pak v té části, která přesahovala 500 000 Kč, by byli odkázáni se svými nároky na řízení ve věcech občanskoprávních).

50. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací tak uzavírá, že ze všech důvodů podrobně rozebraných v předchozích částech tohoto odůvodnění zrušil z podnětu odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu toliko a jen ve výroku o trestu. Návazně ve smyslu § 259 odst. 3 trestního řádu v rozsahu tohoto zrušení nově rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí. Veškeré další výroky napadeného rozsudku (o vině, náhradě majetkové škody i náhradě nemajetkové újmy) zůstaly nedotčeny.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Je proti němu možné podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Nutný obsah dovolání je vymezen v § 265f trestního řádu.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá, a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 22. září 2025

Mgr. Martin Kantor
předseda senátu